

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Petro. 252.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ne alterutrum malo aliquo afficiam. At si, id quod oportet, feceritis, atque atrocissima pugna abiecta pacem vobis ob oculos proposueritis, veniam: non ut alterutri adversus alterum suppetias feram, sed ut ambos rursus amicitia nexu deuinxiā.

Palladio. 250.

Diuinis oculis nec oculos obuertere, nec repugnare oportet: verum priusquam, quid faciendum sit, audierimus, nos id facturos esse polliceri. Nam quod Deus sit, qui oracula edat, istud & contradictionem omnem procul pellit, & obedientiam omnem ac persuasionem efficit. Nam qui, id quod nobis conducit, apprimè nouit, hic & loquens, & leges instituens, idoneus profecto est, cui fides habeatur.

Zenoni Presbytero. 251.

Corporum cognatio cum morum propinquitate nullo modo comparanda est. Quamobrem si te clarissimi Episcopi Hermogenis patrualem vocem, nihil tibi gratificer. Si autem syncerum discipulum, neutrius causa pudore afficiar. Sic enim & tu præstantissimi viri vestigiis hæsisse videberis, & ille, eum, qui ipsum imitatus sit, egregium ac præstantem virum reddidisse.

Petro. 252.

Duo hæc (ô quonam te nomine nuncupem, ut virtutis tuæ meritum attingam) in causa fuisse existimo, cur homines ad diuinam prædicationem lubentibus animis accesserint, nimirum & sermonem auctoritate ac fide plenum, & prædicantium mores. Alterum enim alterius neruus ac robur erat, nimirum sermo, qui fide dignus erat, & vita sermonem confirmans. Non enim alia prædicantes, alia faciebant (alioqui enim ridiculi fuissent, ut nonnulli nostræ tempestatis) nihil enim acerbi dicere volo) verum congruentem atque consentaneum sermoni vitam præbentes, homines subigebant. Quocirca etiam Christus,

ὡς χεὶρ ποιήσετε, καὶ σποδόμενοι τὴν ἀπονοδὸν μάχην εἰς εἰρήνην ἐλάφατε, ἢ ξῶ. οὐ θατέρω χεῖρ τῶ ἐτέρῳ συμπράξων, ἀλλ' ἀμφοτέρους πάλιν εἰς φιλίαν συνάξων.

Παλλαδία. στ.

Τοῖς θεοῖσι χειροῖσι, ἔτ' ἀπιβλέπειν χεῖρ, ἔτ' ἀπιφθέγγεσθαι. ἀλλὰ σπῖν ἢ ὄπι χεῖρ σπράθειν ἀκούσαι, τὸ σπράθειν ἐπαγγελλέσθαι. τὸ γὰρ ἄναθεὸν τὸν θεὸν σπῖναι, πᾶσαν μὲν ἀπιβλέψαν ἐξοείζει, πᾶσαν δὲ πειθῶ δειμυργεῖ. ὁ γὰρ τὸ συμφέρον ἡμῖν διαφέροντως ὁπίστανδρος, ἔτος καὶ λέγων καὶ νομοθετῶν, ἀξιοχρεῶς ἂν εἴη.

Ζήνωνι πρεσβυτέρῳ. σναδ

Οὐδὲν ἡ σωματικὴ ἀδελφεία ποσούτων, ὅσον ἢ τῆς τρεῖς πῶν ἀγγεῖα διότι σπῖν καλέσαι μί σε τῶ ἀοιδίμου Ἐρμολόγους τῶ ὁπισκοπῆ ἀδελφίδου, ἔδεν ἄσσοι χειροῖσιν. εἰ δὲ γνήσιον φοιτητῶν, οὐδὲτερον ἂν ἀχλωοίμην, ἔπε γὰρ τῶ ἀείτω δόξεις ἢ κολλῶσθαι καὶ ἐκείνους τῶ γενναῖον τὸν μιμησάμενον σποτετελέξαι.

Πέτρῳ. σιβ.

Δύο ταῦτα ἡγοῦμαι, ὃ πῖ σε χαλῆσαι τῆς ἀξίας ἐφάλομαι, πεπειμένας τῆς ἀνθρώπων, τῶ θεῷ κηρύγματι, ἀσιμῶς παρεστῆναι, ὃ, τε λίγος ἀξιοχρεῶς ὢν, ὃ, τε τρεῖς πῶν κηρυτῶν. θάτερος γὰρ θατέρος, νεῦρα καὶ ἰχθὺς ἐτίγχανεν. ὁ μὲν λόγος ἀξιοπῶς ὢν, ὁ δὲ βίος ἐχθυώδης τὸν λόγον. οὐ γὰρ ἄλλα κηρυτῶντες, ἔπερα ἔσραπτον. ἢ γὰρ ἂν γέλωτα ὠφλησαν, ὡς σπῖνές τῆς νῦν. οὐδὲν γὰρ ἐβλομή δυχερές εἶπεν, ἀλλὰ συμβαίνοιντα τῶ λόγῳ τὸν βίον παρεχόμενοι, ἐχειροῦσθαι τῆς. διό καὶ ὁ χεῖρος εἰδῶς, ὡς λόγος μὲν

ἐδὴ χρεῶν ἐράξωσι, ἀδελφεὶς ὅτι καὶ
 ἀδελφεὶς, ὃ δὲ παρὰ τῆς περιζέου ἔμ-
 πνεύματος, ἔμφυχτος καὶ χορηγὸς καὶ δρα-
 στήριος, πᾶσαι αὐτῶν ἀρετῶν καὶ φιλο-
 σοφίαν διὰ τὸ ἐργῶν διδασκᾶς, διὰ τὸ
 λόγων παιδείας, καὶ κοσμησᾶς τοῖς
 θεοῖς χαρίσμασιν, ὅπως ὅτι πῶ ἤ-
 ραν τῆς ἀνθρώπων ἐξέτεμψα. μάλισ-
 τὰ ἀκριβῶς ἠπίεστο, ὅτι ἔχῃ ἦσαν
 τῆς σημείων, ὃ πρόπος τῆς κηρύκων,
 ἐπάγεσθαι τοὺς ἀνθρώπους δυνήσεται.
 διὰ παρῆντες γὰρ εἰς τὴν οἰκουμέ-
 νην, καὶ καθάπερ ἑκατόπτεροι γεωργοί,
 τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας κατασπείραι-
 τες, καὶ τὸν τρόπον καὶ πῶ ὑφήγησιν
 τῆς διδασκαλίας ρυθμίσαντες, τὸν τε
 εἶον ἢ μόνον ἀληπίον, ἀλλὰ καὶ θαυ-
 μαστὸν παρεχόμενοι, πάσης ὡσεὶ ἐ-
 ροντο τῆς ὑφ' ἡλίου, καὶ ἔπεσοφία, ἔπε-
 δυναστεία, ἔπε πλῆτος, οὐ βασιλεία, ἔπε-
 τυραννίς, οὐ βαρβαρικὴ ἀμιότης, οὐ δαί-
 μονος φάλαγγς. οὐκ αὐτὸς ὁ ἀψέβο-
 λος, οὐ λιμὸς οὐ κρημνός, οὐ δεσμοτή-
 ρια, οὐκ ἄλλο ἔδεν τῆς δουλοῦτων
 καὶ ὄντων φοβερῶν, αὐτῆς ὡσεὶ γένετο.
 ἀλλὰ πάντες εἴξαν καὶ παρεχόμενοι,
 καὶ πῶ ἦσαν νίκης ἀπάσης, καὶ τρο-
 πῶν ἠγίσαντο εἶναι λαμπροτέρων.
 ἄμενοι γὰρ τῆς χαρῆς ἠγίσαν, το χαλῶς
 ἠγίσαν νομίσαντες, οὐρανοπολίται
 κατέστησαν.

Μαρτινιανῶ, Ζωσίμου, Μάρωνι, Εὐ-
 σταθίῳ. σνβ.

Κινδυνεύεται, ὡς πιωθάνομαι, πε-
 φραγμῶν ἀπογνώσθαι τὰς ἀκούσας ἔχθη,
 καὶ ὡς ἂν πάλαι χαροποιώσαντες ἑαυ-
 τὰς τῶ τῆς ἀμαρτίας θανάτῳ, παροξύ-
 νουσι ὡς τὰς τῶ χαλῶν παραινέτας.
 ἢ τοίνυν τῶ ἔπος ἔχει, θρήνων καὶ ὀ-
 λοφυρμῶν, οὐ συμβεβλής καὶ ὡσεὶ
 ἠσέως, διὰ τοῖς ἂν εἴητε λοιπὸν τυχεῖν.

Τοῖς αὐτοῖς. σγγ.

Εἴ καὶ αὐτοῖς πολιτείας ἀρίστης ἀ-
 μνησθῆναι ἀπέλεστο ὄντες, τὰ μὴ λόγια

cum illud exploratum haberet, sermonem
 actionis expertem mancum & imbecille
 esse: cum autem, qui ab actionibus inspire-
 tur, viuum & acrem atque efficacem esse:
 eos, in omni prius virtutis ac philosophiæ
 genere, tum per opera, tum per sermonem
 erudiuit, ac diuinis gratis coornauit: at-
 que ita demum ad hominum aucupium
 emisit. Illud enim perspectissimum habe-
 bat, quod preconum mores ad alliciendos
 mortalium animos non minorem, quam
 miracula, vim haberi essent. Itaque cum
 per vniuersum terrarum orbem dispersi es-
 sent, ac velut pennati agricolæ pietatis do-
 ctinam disseminassent, morésque suos ex
 magistri præscripto composuissent, vitám-
 que non modò ab omni reprehensionis
 nota remotam, sed etiam profus admira-
 bilem præberent, hac demum ratione,
 quicquid terrarum sol lustrat, deuicerunt:
 ac neque sapientia & doctrina, nec potentia,
 nec opes, nec regnum, nec tyrannis,
 nec barbarica crudelitas, nec dæmonum
 phalanx, nec diabolus ipse, nec fames, nec
 præcipitium, nec vincula, nec denique aliud
 quicquam ex his, quæ horrenda esse
 videntur, ac reuera sunt, ipsos fudit ac de-
 iccit: verum omnes cesserunt ac manus de-
 derunt, cladémque omni victoria & tro-
 phæis splendidiorem esse duxerunt. Præ-
 stantius enim esse iudicantes, honestè vini-
 ci, quam malè vincere, cæli ciues consti-
 tuti sunt.

Martiniano, Zozimo, Maroni, Eustathio. 252.

Videmini, vt audio, meliorum despe-
 ratione septas & oclusas aures habere: at-
 que, vt qui iam pridem vos ipsos peccati
 morti deuoueritis, aduersus eos, qui proba
 consilia vobis præbent, iracundia cõcitati.
 Quamobrè si ita est, posthac iam vobis lu-
 ctus & lachrymas, nõ consilium & admo-
 nitionem adhibere par fuerit.

Eisdem. 253.

Etsi vos, qui optimæ viuendi rationis ex-
 pertes atque ignati estis, ea, quæ hominib⁹

Ec iij